

Eselbarnet

- Lindiwe Matshikiza
- Meghan Judge
- Espen Stranger-Johannessen
- bokmål
- nivå 3

(uten bilder)

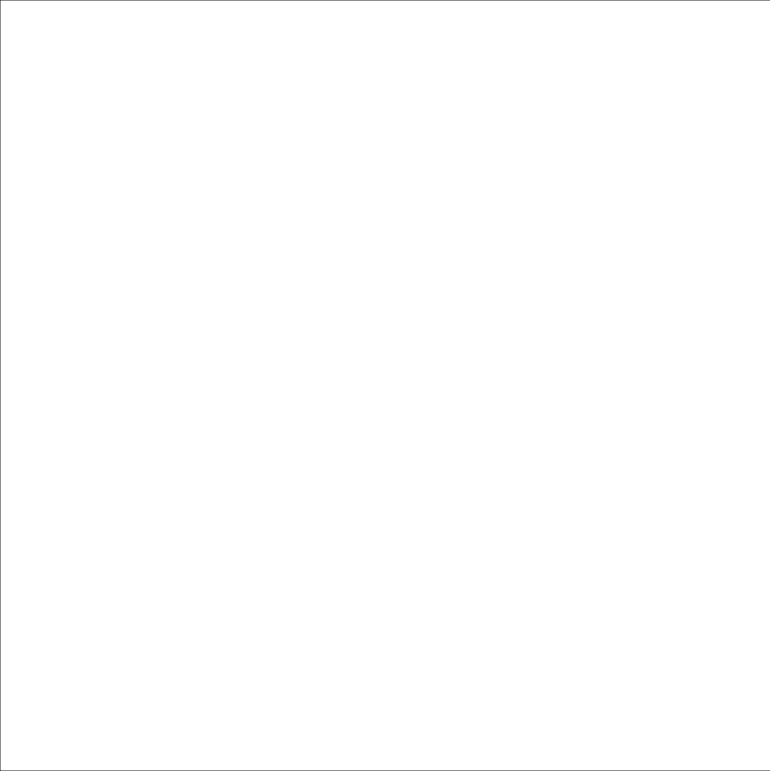

Det var ei lita jente som først så den mystiske skikkelsen i det fjerne.

Etter hvert som skikkelsen kom nærmere, så hun at det var en høygravid kvinne.

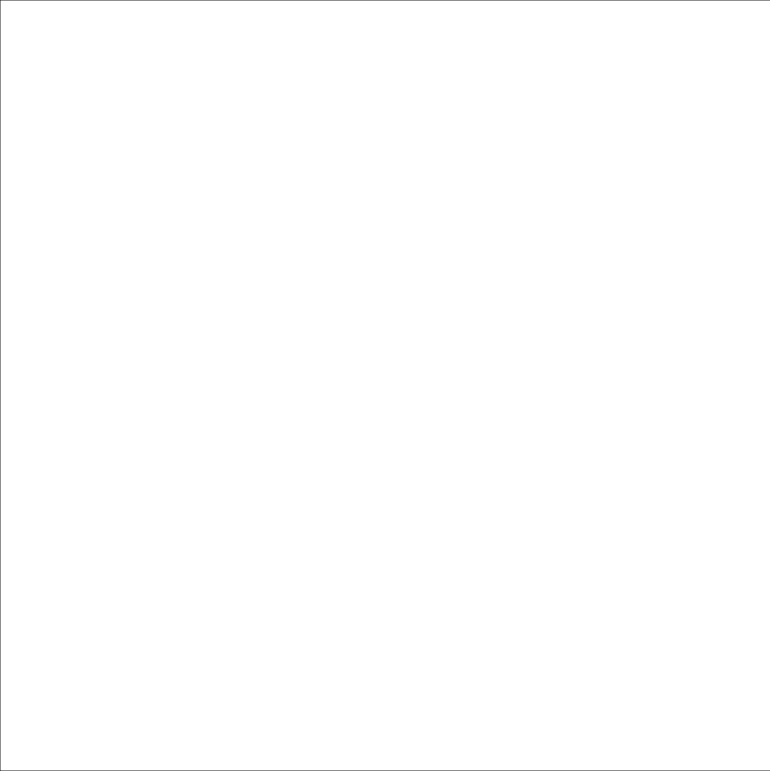
Sjenert, men modig gikk den lille jenta nærmere kvinnen. "Vi må beholde henne her hos oss", bestemte de som var med den lille jenta. "Vi skal beskytte henne og barnet hennes."

Barnet var snart på vei. "Trykk!" "Hent pledd!"
"Vann!" "Tryyyykk!"

Men da de fikk se babyen, vek alle tilbake i sjokk.
"Et esel?"

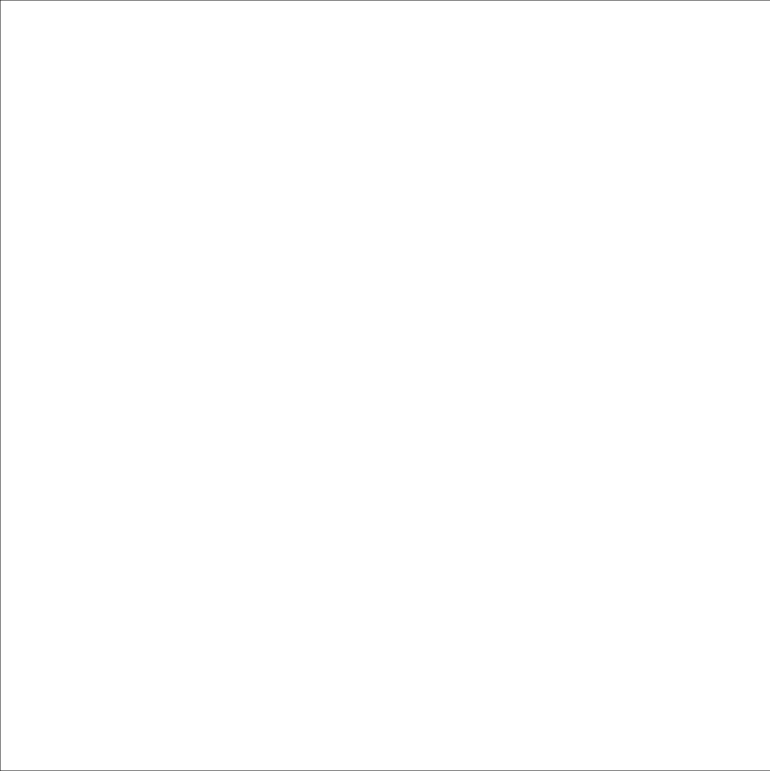
Alle sammen begynte å krangle. "Vi sa vi skulle beskytte mor og barn, og det skal vi gjøre", sa noen. "Men de kommer til å bringe ulykke!" sa andre.

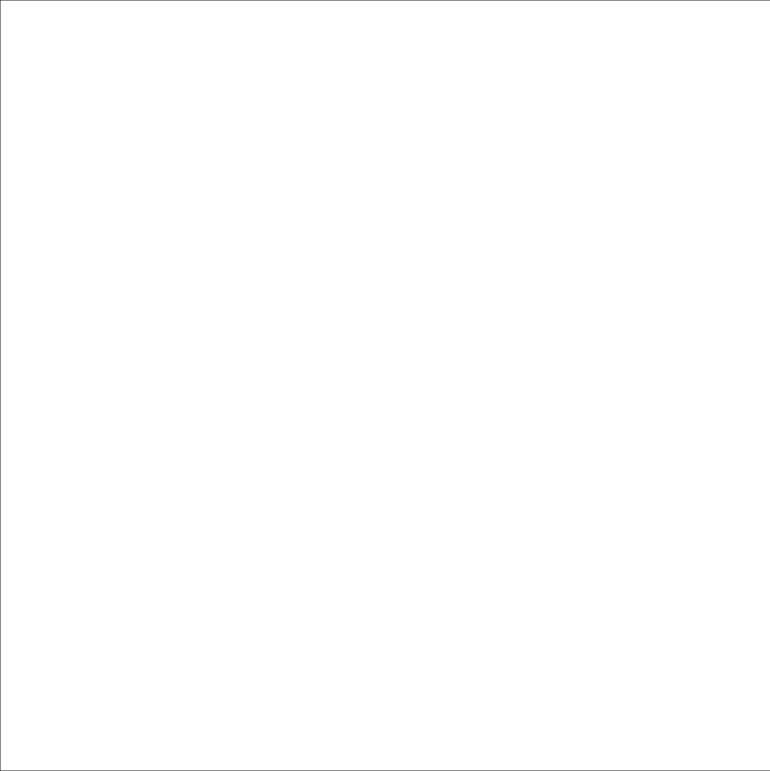
Og slik var det at kvinnen ble alene igjen. Hun lurte på hva hun skulle gjøre med dette rare barnet. Hun lurte på hva hun skulle gjøre med seg selv.

Men til slutt godtok hun at han var hennes barn
og at hun var moren hans.

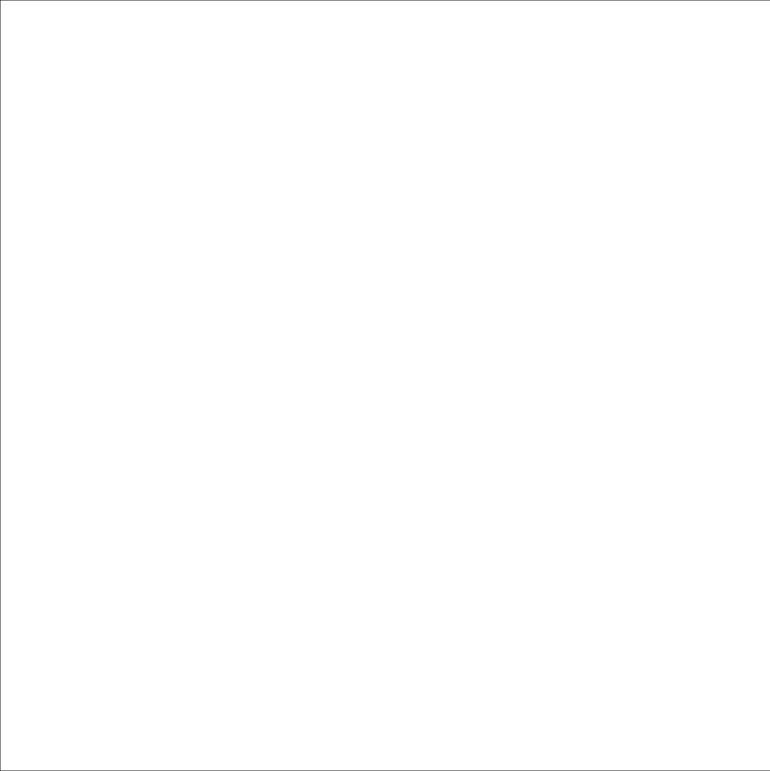
Hvis bare barnet hadde beholdt den lille størrelsen, hadde alt kanskje vært annerledes. Men eselbarnet vokste og vokste helt til han ikke lenger fikk plass på morens rygg. Og uansett hvor hardt han forsøkte, klarte han ikke å oppføre seg som et menneske. Moren hans var ofte sliten og frustrert. Noen ganger satte hun ham til å gjøre arbeid som var ment for dyr.

Esel ble fylt av forvirring og sinne. Han kunne ikke gjøre ditt og han kunne ikke gjøre datt. Han kunne ikke være på én måte og han kunne ikke være på en annen måte. Han ble så sint at han en dag sparket ned huset til moren sin.

Esel skammet seg. Han begynte å løpe vekk så fort han kunne.

Når han hadde sluttet å løpe, var det blitt kveld, og Esel hadde gått seg vill. "Hi ha", hvisket han inn i mørket. "Hi ha?" lød ekkoet. Han var alene. Han krøket seg sammen til en liten ball og falt i en dyp og forstyrret søvn.

Esel våknet opp til en merkelig gammel mann som stirret ned på ham. Han så inn i den gamle mannens øyne og begynte å kjenne et snev av håp.

Esel dro for å bo med den gamle mannen, som lærte ham mange forskjellige måter å overleve på. Esel lyttet og lærte, og det gjorde den gamle mannen også. De hjalp hverandre og de lo sammen.

En morgen ba den gamle mannen Esel om å bære ham opp til toppen av et fjell.

Høyt oppe blant skyene sovnet de. Esel drømte at moren hans var syk og ropte på ham. Og da han våknet ...

... hadde skyene forsvunnet, i likhet med vennen hans, den gamle mannen.

Esel visste omsider hva han skulle gjøre.

Esel fant moren sin som var alene, og sørget over tapet av barnet sitt. De stirret på hverandre lenge. Og så klemte de hverandre veldig hardt.

Eselbarnet og moren hans har utviklet seg i fellesskap og funnet mange måter å leve side ved side. Sakte men sikkert har andre familier begynt å slå seg ned rundt dem.

Barnebøker for Norge

barneboker.no

Eselbarnet

Skrevet av: Lindiwe Matshikiza

Illustret av: Meghan Judge

Oversatt av: Espen Stranger-Johannessen

Denne fortellingen kommer fra African Storybook (africanstorybook.org) og er videreformidlet av Barnebøker for Norge (barneboker.no), som tilbyr barnebøker på mange språk som snakkes i Norge.

Dette verket er lisensiert under en Creative Commons
[Navngivelse 4.0 Internasjonal Lisens](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).